

שלמה חמלך בירושלים לאלוהיו. הוא קרא גם כיצד עלה המקדש בלהבות, והאל הגדול הפך בן גלי בית. מאז נעורה בנער חתי שיקה לדעת הכל על עם ישראל.

זוג תפילין. כאשר בא צימרמן לביקור בטיקו, לא הכיר את הנער היפואני הקטן. שיגרו הפך לסטודנט באוניברסיטה — צעיר שקט ומחושב. הלידות הישנה נחשדה ב"תורת-תורה" הגיעה לשיאה כאשר אימן צימרמן את הצעיר לבן.

שיגרו הפתיע את מאמצו באמרו שהוא רוצה לקבל את הדת היהודית. הוא אמר שמיאז מצא את האל הפתוי מן העין, מצא גם משאן אחר, שאבד לו לפני זמן רב — אדמה מוצקה מתחת לרגליו.

"הוא שינה את שמו לשלמה", סיפר צימרמן. "הוא בחר בשם המלך שבנה את בית ה'". מקדש הוא מניח תפילין מדי בוקר ומצ"ץ טיין במסירות דתית שאינה רגילה אצל ה"יפאנים". יתר על כן: הוא הבין את תורת הצננות וקיבל אותה כאשר נודע לו שאני עומד לנסוע לישראל, כמעט וככה מרוב קנאה. הוא משתוקק לבוא לכאן יחד עם קבוצת צעירים יפאנים שאסף סביבו. הוא מטיף לה: את תורת היהדות — והיא מצליחה.

י שוד בנאפולי

בין המוני האנשים שנדחסו ברציף תרא" שי של נמל מרסיי, פילסה לעצמה דרך צעיר רח חמודה, שאחזה חנינו בורוצוניה. פניה היו מועדות לעבר ארץ ישראל, האגיה הבויה בסגנון ירושלים העתיקה, שהתעכ" בה בנמל הצרפתי בורכה מאמריקה.

האשה הצעירה התאכזבה. בעלה, משה שדמי, לו גישה בעת ביקורו בסקוטלנד בשנה שעברה, לא נמצא על סיפון האגיה אם כי לפי כל הנתונים צריך היה להיות שם. אכזבתה גדלה ככל כפליים, כאשר שא" לה את המלחים על משה, קיבלה מביהם תשובה מפורסת:

לפני חודש וחצי הפליגה ירושלים בדרכה לישראל, התעכבה בנאפולי. ארבעה מעוב" היה ירדו לחוף בשבכים סחורת-החליטין הרגילה, סיגירות אמריקאיות. הם נכנסו ל" סימטה אפילונית, פגשו בשני איטלקים. ה" חסיסות עטופות-הצלופן עברו מיד ליד. אחד האיטלקים נעלם.

הישראלים פנו לאיטלקי השני חיכו שימ" נה לידם את הכסף. קיבלו תשובה שהכסף נמצא בידי חברו. למלחים לא היה פנאי להתחנכת. הם נקטו בפעולה נמרצת, ותוך דקות ספורות היה האיטלקי מוטל על ה" ארץ, בלי תעודות וכלי כסף.

קשיחות איטלקית. אולם בזה לא נסתיימה הפרשה. בחצות הלילה עלה ה" איטלקי המרושש על סיפון ירושלים בלוויית מספר רב של שוטרים, וזהה את אחד המל" צרים, בעל-מספרה בחיפה, ואת הסיפואני משה שדמי כחוקפיו. השוטרים האיטלקים עמדו לצד בן-עמם, סרבו להתחשב בעובדה, שלפי ספר-האגיה היה משה שדמי אותו ערב במשמרת. לא ירד כלל אל החוף. "ב" משפט יתברר הכל" אמרו הם בקשחות. קשיחותם היה השלטנות האיטלקיים לא פגה גם כיום. עד כה לא הורשה איש מן הימאים לבקר אצל שני העצורים. מאידך לא גילו גם הנציגים הישראלים באיטליה התעניינות מיוחדת בנתיניהם.

בשבעה שעבר הגיעה אשתו של משה שד" מי לארץ, החלה בהתרוצצות במשרדי-ממ" שלה במטרה להגיע לפעול לשחרור העצו" רים. אולם אין ספק שהם קצב-הפעילות הישראלי יחלפו חודשים בטרם יוכה משה לדרך על אדמת-ישראל, לראות את

רמת'ג העד האחרון שתה

בשבוע שעבר מכר אחד מפקידי לשכת פרקליט-המדינה לסופר סוכנות עתיים תמ" צית כתב-אישור, שנועד הישלח לבית הדין המחוזי בתל-אביב לדיון דחוף ומי" די. האשמה — מעילה באימון — היתה חשודה, אך חשוב עוד יותר היה הנאשם: מהנדס יונה איתן, סגן ראש-עריית-רמת'גן.

הנסיבות שהולידו את האשמה הכבדה התחוללו עוד בשנת 1931. — שנת פעילותו הענפה של הקפלן שלמה בליזובסקי ברמת'גן ובבית-אביב (העולם הזה, 1886).

במאי אותה שנה קיב' בליזובסקי משלוח גדול של עץ וברזל בנמל-חיפה, נתקשה ל" השיג את 100 אלף ה"י. שהיו דרושות לו לשחרור חומרים אלה, עשה חשבון פשוט: חומרי-הבניין מיועדים לשיכון" הוותיקים ברמת'גן. העירייה מעוניינת ל" הקדים את הקמתו ככל האפשר. אין ספק שהיא חסכים להחזיר לו בליזובסקי, חלק מ" 150 אלף ה"י לירות שהסגד אצלה, כא" שר קיבל על עצמו את הקמת השיכון.

לא פוליטי. החישוב היה נכון: יונה איתן השתמש בסמכותו כראש-העיר בפועל, שיחרר 25 אלף ל"י מכספו של בליזובסקי. לאחר שהאחרון התחייב להשיג את שא" 75 אלף ה"י לירות ממקורות אחרים, החופרים נשארו שלמים, אולם עסקיו

נאשם מרדכי גולדמן לא נגר עם אשה

של בליזובסקי התמוטטו תוך שנה והע" בודה בשיכון-הוותיקים נפסקה. עיריית רמת'גן, שנח'צה להקלת המצוקה שנגרמה עקב הפסקת העבודה, שימשה כ" טרה לזעם המשתכנים המרומים, דרשה להעמיד את שלמה בליזובסקי לדיון. הד" רישה לא נתמלאה עד היום.

אפשר שגורמים רבי-קשרים התערבו בעניין, הביאו להקדמת הדיון הדחוף ב" פרשת 25 אלף ה"י לירות ששחררו על-ידי איתן מכספי הערבון. אולם עד התביעה הראשי במשפט, איתן, חיים בש, מי שהת" פוטר לפני שנה מתפקידו כמנהל הועדת השיכון של העירייה, הכחיש זאת בכל תוקף.

אמר בש: "משפט זה אינו אלא חוליה ראשונה, בלתי חשובה, בשרשרת של גי' לויים כבדים וחרפים. לדעתי אין המש" פט פוליטי, ואינו סבור כי יונה איתן נהנה אישית מן הכסף שמדובר בו."

לא הכחיש ולא אישר דבר רק עד אחר — עד התביעה האחרון שיופיע במשפט איתן — שלמה בליזובסקי.

מזון ירידה פנימית

לאחרונה הבחינו צרכנים ישראליים רבים כי כמות-הלחם הרגילה, שהם קונים זה שנים, אינה מספיקה לבני-משפחותיהם. ל" אחר שהגישו אחדים מהם תלונות למשרד המסחר והתעשייה, הובררה הסיבה: לא היתה כאן עלייה פנימית במספר אוכלי-הלחם, אלא ירידה פנימית בלחם עצמו. משקלן של ככרות-לחם רבית נפל בהרבה מן המשקל הרשמי.

בעלי המאפיות, אשר נגדם נפתח תיקים פליליים בעקבות התלונות, ניסו להתגונן, טענו שאין בכוחם למכור לחם במחירי-ה-רשמי ובמשקל הרשמי מבלי להפסיד סכום כסף גדולים. הכריזו שהם למדו את תורת הפחתת-המשקל ממקור נכבד: הרי כאשר רצה המפקח על המזון להעלות את מחיר הלחם, מבלי להעלות יחד עם זה את חמת-הצרכנים, הורה לאופים אפות ככרות לחם בגודל 900 גרם, במקום ככרות בגודל קילו. א לם המפקח על המזון הגיע למסקנה ש" אין כל אורח יכול לחקות את מעשיהם של מוסדות ממשלתיים. טענות האופים לא נח-קבלו. התיקים לא נסגרו. המשפטים יתקיימו בקר ב, ואין ספק שהירידה הפנימית באר" נקי האופים הנאשמים תהיה גדולה מזו ש" חלה במשקל לחמם.

דרכי אדם מותר לחייך

התובע סמל-המשטרה, שסך אש וגפרית על הנערה התמירה, שעמדה בשבוע שעבר לפני השופט חיים ארליך, בבית-משפט-ה' שלום, תל-אביב:

"הלן בן חיון שידלה גברים לשכב אתה תמורת פיצוי כספי שלא כחוק. לפני שבוע היא חייכה לא צעיר שחצה את הרחוב. ה" צעיר נעצר, הם פתחו בשיחה. כתוצאה מן השיחה שכרו השניים חדר בבית-מלון, וה" צעיר נתן להלן 15 לירות. אנו חתרנו את הכסף. אני דורש עונש חמור."

הסניגור החל מדפדף בספר-חוק עבים. הוא הסתמך על משפט דומה שהתנהל ב" אוסטרלה בסוף המאה ה-19, טען ששידול פירושו הסדרה בלתי-פוסקת. אשה המש" דלת גבר אינה מקבלת "לא" כתשובה. אינה מרפה ממנו עד אשר הוא נכנע — או חייכה — וכל אשר אירע לאחר מכן אין לו נמלט. כאן לא עשתה הלן דבר היא רק קשר עם האשמה.

השופט התבונן בחוטאת הצעירה שעמדה לפניו בעיניים מושפלות, רשם משהו, הק" ריא את פסק-הדין:

"אני מוכה את הנאשמת מאשמת שידול." אחר פנה אל השוטרי והוסיף: "העולם כולו היה עלוב, אילו היו הנערות פוחדות מל" חייך, כן, והחור לה את כספה."

משפט השופט לא ש כנע

שופט-השלום התל-אביבי כסוף-השיער יוסף בן-חנן, היה רגיל לראות לפניו חוט" אים וגנבים. הוא היה רגיל לשמוע סיפורים רוויים תאוה. ודם. הוא כמעט ולא היה מו" דעוע, כמעט ולא היה מופתע, נהג תמיד ב" עדינות הגינות והתחשבות. ניהל כל מש" פט מתחילתו ועד סופו בסבלנות בלתי-רגי" לה.

אולם ביום הששי שעבר עשה השופט כ" מיטב יכולתו כדי להפסיק את אחד המש" פטים בתחילתו. היה זה משפט הדיבה של יחיאל פוזננסקי נגד מרדכי גולדמן (העולם הזה, 849). בן-חנן הכריז שאם יסכים גולד" מן לתרום סכום-כסף לאחת מקרנות-הצד" קה, כאות לחרטתו על הפצת כרוזי-השמעה, ינסה הוא לשכנע את המתלונן, פוזננסקי, לבטל את תביעתו.

בן-חנן פנה אל גולדמן בשקט: "אני מבין לרעך. אני מבין שגבר טובל, כאשר האשה האהובה עליו עוזבת אותו עם גבר אחר — וביחוד עם אחד מידידיו החתיקים. אולם לכל זה אין קשר עם המשפט. אני רוצה רק להבהיר לך שאין כל אדם יכול ללכת ולהדביק ברחובות כרוזי-השמעה נגד יריבו."

רק התגוננות. גולדמן השיב שלא הי" תה לו כל דרך אחרת להתגונן נגד "איש" האגרוף האכזרי. "הוא הרס את חיי" ועק בשלחו אצבע כלפי פוזננסקי. הוא לא רצה לבוא למשפט-בוררים! היה עלי לעשות משהו!"

הפסיקו השופט: "האינך מבין כי כאשר עוזבת אשה את בעלה, אין מקום לבוררות? הרי לא הגבר הולך עם האשה, אלא האשה הולכת עם הגבר."

דממה עמוקה. עיניו של גולדמן נעצו בחלל הדין, אחר נתקלו בפוזננסקי שישב בשלוחה בין הקהל. "לא! איני מתחרט על מעשי!"

בן-חנן פרש לפניו גליון נייר ופתח את העט-הנובע שלו: "עדי התביעה." ה" עדים היו טכניים בלבד. היה עליהם רק ל" אשר שהם קראו את כרוזו של גולדמן. מתווך שנכשל. במסדרוני בית המשפט

שמו העתונאים מציר על פוזננסקי, ביקשו לשמוע את הגירסה שלו. הוא נאנח ובמך בכהפיו הרחבות: "הפרשה אינה כה פשו" טה. כפי שתאר אותה גולדמן."

לדברי פוזננסקי השליך גולדמן עצמו את אשתו, מרתה אל הרחוב, לאח" שהיא עמדה לצד אחותה במריבה שפרצה בקשר לדירה. "אני התערבתי בסכסוך ונסיתי להשלים בי" ניהם."

פוזננסקי הורה בכשלונו כמתחך: "גולד" מן השליך את אשתו, חותנתו וגיסתו אל

נאשם יחיאל פוזננסקי. אשה עם גבר

הרחוב. היה לי לב רך. עזרתי להן — ו" עדיין אני מוסיף לעזור להן (גולדמן לא שילם אף פרוטה לכלכלת שני בניו) אני ידיים טוב" ולא יותר מזה."

רחמנות זאת עלתה לפוזננסקי במחיר חייו המשפחתיים. אולם הוא מאשים את גולדמן גם בזה: "הוא חרס את חיי. הוא הסית בי את בני-משפחתי, עד כי הפכו חיי לי גהינים ונאלצתי לעזוב את הבית."

פוזננסקי היסט להגיש את התביעה נגד גולדמן. רבים ממכרו יעצו לו שלא לחולל שאון מיותר מסביב לכרוזו של גולדמן. אולם רבים אחרים הבטו באגרופיהם על השולחן, תבעו: "למד אותו לקח!" פוזננסקי החליט ללמד אותו לקח.

הצר השני של הקבלה

הפקידה רבקה לבני הגיעה למסקנה כי לבושו של אדם כבודו, החלטה לתקן את כבודה הפגום: היא לקחה את ז'אקט-הק" טיפה שלה, שהצטיין בצבע בורדו ובמצב כמעט חדש, פרט לצווארון שחוק במקצה, מסרה אותו לניקוי יבש ולצביעה באחד מ" סניפי חברת אלפא.

כעבור חודש העיפה רבקה מבט בקבלה החדשה שהתגוללה בארונה. נזכרה בז'אקט שמסרה, פנתה למצבעה וביקשה את תמורת הקבלה. כאשר ניגש אליה הפקיד ומסר לה את מבוקשה, פרצה מפייה אנקת זוועה: ה" ז'אקט איבד את צבעו ואת צורתו, חדל להיות ראוי לשימוש.

הכבוד לא נגאל. הכבוד הפך לחרפה. רבקה ראתה לחובה לגאול אותו, דרשה ז'אקט אחר במצב טוב. או 60 לירות במזון מני. "לפי המחיר בשוק החופשי", נתקלה בסירוב מוחלט, נאלצה לשטוח את טענותיה לפני כסחצדק — בית-משפט השלום, תל-אביב.

כאן נתגלה שרדיפת הבגדים והכבוד סיג" וורה את עיניה של רבקה, מנעה בעדה מ" לראות את תנאי הרשום מאחורי הקבלה החדשה. התנאי: במקרה של נזק כלשהו תשלם החברה לכל היותר פיצויים בסכום העולה פי 10 על תשלום הניקוי. התשלום היה 2 לירות. השופט פסק לשלם לרבקה 20 לירות בלבד.

חברת אלפא הסכימה לפרוע את הסכום במלואו. אולם היא סרבה להחזיר את הז'אקט בישה-מזל. אפשר שהיה ברצונה לשמור עליו כעל פרסומת מצויינת לעיילות אמצעי-ההגנה שלה.

רבקה לבני היתה מלאה זעם. השבוע הת" כוננה להגיש ערעור, אולם בינתיים קנתה ז'אקט חדש — אשר לא יהיה זקוק לניקוי לפחות במשך השנה הקרובה.

* משמאל, ליד עורר הדין שלו

הארץ

משלחת ישראלית המורכבת מנצי" גי הממשלה, התאחדות בעלי-התע" שיה והסתדרות-העובדים הכללית (הבקר).

גיבה מורגנשטרן, ראשון לציון, בפקיח מחלקת התעשוקה.

ממועדים יתקבלו קצינים וסבלים משוחררי צבא (הצפה).

מאיר כהן, ירושלים. מה התפקיד? סחבת?

קונצ'רטו ברה-מז'ור לפנתר

(הארץ).

עידב גושן, עתלית.

מצטרף לקרקס, יחד עם האריות של הפרה הישראלית.